

તડકાં તપે

તડકાં તપે ને બાળે છે લૂ વૈશાખમાં,
 અસહ્ય લાગે ઉકળાટો તાપમાં;
 તોયે ધરાને સમતા વર્તે 'જ્ઞાન'માં,
 છે આવવાની ઠંડકી વરસાદમાં.

ટકતાં નથી સંયોગ કો વહેવારના,
 છે ઘાટવાળા વેપલા ઉત્પાતમાં;
 જો સુખ હોતે રાણીયું કે મ્હેલમાં,
 તો ચક્રવર્તી રાજ્ય છોડી જાત ના.

ગાઢી અસર છે મમતીલા મિથ્યાત્વમાં,
 પડશે ખબર જ્યાં ઘા પડે અપમાનના;
 આઘાત સામે પ્રત્યાઘાતો થાત ના,
 તો શાંતિ માટે ઝંખનાયે થાત ના.

કલેશો-કષાયો કોઈને બાળત ના,
 તો કોઈ દુનિયા છોડવા ચાહેત ના;
 જો તીવ્રતામાં ભડકો અંદર થાત ના,
 તો મોક્ષનીયે કોઈને ઇચ્છા થાત ના.

અંદર ને બહાર હોત ઠંડી કાયમ,
 તો ઊઠવાનું આત્મનેય ગમતે ના;
 મિત્રો હલાવી સળિયું કરશે લહાયમાં;
 દુશ્મનને શું પડી છે ? તે પાસે ઢૂંકશે ના.

ઉપકારી છે સંયોગ અવળા વિશ્વમાં,
 અખંડ સુખની પ્યાસ ઊઠે પ્રાણમાં;
 ફિક્કાશ વર્તે દુન્યવી સંબંધમાં,
 ત્યારે જ લાગે લગની કેવળ સત્યમાં.

મહીંલા ને બહિલી અગ્નિ ઝાળો અડતે ના,
 તો કાયમી ઠંડકની ખોજ થાત ના;
 જન્મોની પાછળ મોતનો ડર હોત ના,
 અવિનાશ-પદની કલ્પનાયે થાત ના.

જો વાંચતે કોઈ કોઈના મનની તસ્વીરો,
 તો ભડકી મરતે વિશ્વ પોલંપોલમાં;
 છે સારું કે મન છૂપિયું છે પરદામાં,
 તેથી ફરે છે ચોર પણ રૂવાબમાં.

ત્રિ-દેડે લાગ્યાં સુખ-દુઃખ હિસાબમાં,
 ‘પોતે’ જે બાંધી શુંખલાઓ ખ્વાબમાં;
 પરચીસેં વર્ષો બાદ ખુલ્લી દેશના,
 પ્રત્યક્ષ “જ્ઞાની” ખોલે દ્વાર જ મોક્ષના.

શાસ્ત્રોએ ભાખ્યાં “જ્ઞાની” કળિકાળે ‘આ’,
 ‘નિયતિ’યે સમાઈ ‘વ્યવસ્થિત’માં;
 છેલ્લી અસર છે ગ્રહ-ભસ્મકની કાંતિમાં,
 મલ્હારી શાંતિ વરસો “જ્ઞાની”-ગીતમાં.

‘રોગો’ની પૂર્વે જન્મેલી છે ઔષધી,
 ભવ-અંતનો ઉપાય આતમ-જ્ઞાનમાં;
 ‘દાદા’ જ આપે સિદ્ધ-ઉપયે મોક્ષદાન,
 સર્વાન્તરાયો તૂટશે સત્સંગમાં.

શ્રદ્ધા ફળે છે પ્રેમ ને વિશ્વાસમાં,
 પરમાત્મા આવી બેસિયા જો શ્વાસમાં;
 ‘દાદા’ની કિરપે ઠંડકી ત્રિ-પાઘમાં,
 બ્રહ્માડે ફેલ્યાં ગુણલાં ભગવાનના.

b